

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 para.

Uredništvo v
Murski Soboti
....
Rokopise ne vrača
....
Izhaja vsako so-
boto in stane s
poštnino vred za
celo leto 40 Din, za
pol leta 20 Din, za
četrt leta 10 Din

NAŠ DOM

Narodno-socialističen tednik

Upravištvo v
Murski Soboti
....
Oglasi:
 cm stane 1 Din
Oglasi za celo
stran, za 1/2 in za
1/4 strani stanejo
15 para za 1 cm
Pri večkratni obja-
vi primeren popus.

37. štev.

Murska Sobota, dne 1. decembra 1923.

I. leto.

K 1. decembru.

Zopet je napočil 1. december, ki se praznuje kot praznik ujedinjenja Srbov, Hrvatov in Slovencev na svečan način po širni naši državi od snežnega Triglava do daljnega Timoka, od južnega Bitolja do našega Prekmurja. Zato je naša dolžnost, da se tudi mi spominjamo tega za vso državo važnega dogodka.

Prvi december je za našo državo posebno važen dan. Prvega decembra leta 1918. je namreč izšel razglas, ki je naznanil vsemu svetu, da tvorijo zanaprej Srbi, Hrvati in Slovenci skupno in samostojno državo pod žezlom junáške vladarske rodovine Karadjordjeviču. Tega dne so se torej tri jugoslovanska plemena, Srbi, Hrvati in Slovenci združila v skupno državo, prvič v zgodovini. Iz krvave svetovne vojne, ki je povzročila vsemu svetu toliko gorja in nesreče, je napočila tudi nam v Prekmurju svoboda. Konec je stoletnega nemškega in ogrskega mačehovskega varuštva, od 1. decembra leta 1918. naprej smo na svojih tleh svoji gospodarji, kar je svobodnega človeka edino dostojno. Od tega dne naprej je preostalo Nemcem in Madžarom samo to, kar jim po pravici gre, vrniti pa so morali Slovincem, Hrvatom in Srbom to, kar jim ni šlo in česar so se polastili s silo. Od tega dne tudi mi v Prekmurju nismo več državljani druge vrste, nismo več manjvredni podložniki. Tudi pri nas je zadobil slovenski jezik nazaj one svoje pravice v uradu in v šoli, ki mu grejo po vsej božji in človeški pravici. Tam, kjer se je prej šopirila nemška in madžarska govorica in kjer se ni smela čuti naša domača govorica, povsod je sedaj ta vpostavljena v svoje pravice.

Naša dolžnost pa je, da čuvamo nad to svobodo, pribojevano v krvavi svetovni vojni, v kateri so se bojevali složno s Srbi tudi tisočeri slovenski in hrvatski dobrovoljci in v katerih vrstah je bilo tudi lepo število bojevnikov iz Prekmurja.

1. december je dan, ki ga proslavljajo širom naše Jugoslavije kot dan veselja. In proslavljali ga bodo še pozni rodovi. — R.

Pesnik Josip Stritar.

Slovenski pesnik in pisatelj Josip Stritar je v 88. letu svoje starosti umrl v nedeljo, dne 25. novembra v Rogaški Slatini. Prepetjali so njegovo truplo v Ljubljano. Minoli četrtek so ga na stroške naše države položili k večnemu počitku ob velikanski udeležbi ljudstva. Nam Prekmurcem, ki smo bili naročeni na Mohorjeve knjige, Stritarjevo ime ni neznano. Vsi se še dobro spominjamo mladinskih knjižic „Pod Lipo“ in „Lešniki“. V teh dveh knjigah je podal Stritar mnogo lepih pesmij in povestic za mladino. V prvi slovenski javni ljudski knjižnici, ki jo je leta 1908 v Petanjcih ustanovila mariborska podružnica akademičnega ferijalnega društva „Prosveta“. Tudi ni manjkalo teh dveh knjižic in takratni petanjski knjižničar, znani narodnjak g. Janez Gabor iz Petanjci je imel z raznimi mladinskimi spisi in tako zlasti tudi s Stritarjevimi svoje največje veselje. In to po pravici. Kajti Stritar, ni kmečkih starišev, po poklicu profesor, je znal pisati tako, da ga je vsakdo lahko ra-

zumel. Stritar je napisal zelo mnogo. V zadnjih letih je utihnil in ni več pisal. Videl ni več dobro in tudi slišal je že slabo. Ves čas vojne in tudi še po vojni je bedno životvaril v Aspangu pri Dunaju. Ko je bilo njegovo siromaštvo najhujše, se ga je spomnila slovenska domovina in letos, dne 25. januarja se je mož vrnil v Slovenijo. Nastanil se je v Rogaški Slatini v vili, ki so jo po njem imenovali „Stritarjev dom“. Toda niti leto dni ni užival naravnih krasot tega svetovnega kopaljšča in že ga je iztrgala smrt, hvaležnemu slovenskemu narodu. Umr! je — toda njegova dela ostanejo večna.

Kaj še svet pravi ne razume.

I. Telepatija.

V ljubljanskih dnevnikih smo čitali, kako uspešno nastopa Svengali se svojimi eksperimenti, kako dobro obiskana je vsaka njegovih prireditelj itd. Skoraj zavidali smo v naši Murski Soboti Ljubljancem, ki se jim je opetovano nujala priložnost gledati Svengalijeve zanimivosti. Nihče nam ne more oporekati, če trdimo, da smo tudi prekmurški domačini in „prišleki“ nekoliko duševno brihtni, radovedni in — ukaželjni.

Nekoč v septembru pa je usoda zanesla Svengali-ja tudi k nam, — v Mursko Sobotu. Prišel je v hotel Dobrajev k večerji. Brž ko je sedel za mizo, takoj je završelo po dvorani: „Svengali je tu! Sigurno bo priredil jutri zvečer predstavo!“ Polotitilo se nas je zanimanje in nestrpno pričakovanje.

Naslednji dan so res naznanjali skromni lepaki „Svengalijev večer“ v kavarni Lengenstein, ki je pač znana vsakomur, kdor se je mudil kdaj delj časa v prekmurški metropoli. — Do 8 ure zvečer se je kavarna napolnila z občinstvom. Nastopil je Svengali, ta mož, ki se razume na „4. dimenzijo“, s svojimi čudno sivimi, prodirajočimi očmi, goloobrit, v fraku z rdečo ruto na prsih... Izbral si je izmed navzočih par „medijev“, od teh pa najboljšega. Dal jo občinstvu nalogo: „Določite si ženina, nevesto, poročni prstan, popa, ki bo izvršil poroko in mesto poroke! Jaz se medtem s pričo odstranim iz dvorane.“ Kmalu je bilo določeno vse po naročilu, seveda kolikor mogoče premeteno, da mu otežavamo rešitev naloge. Zlati prstan smo n. pr. skrili za trak na klobuku našega okrajnega glavarja. Potem smo poklicali Svengali-ja. Prišel je ter naročil najboljšemu „mediju“, da naj intenzivno (jako) misli najprej na ženina in kje sedi ter na pot po kateri se pride do njega. Tudi mu naj medij sledi, — oddaljen za korak ali dva, Nato se je Svengali obrnil in tipaje z rokami začel izsledovati ženina. Kmalu ga je imel in privedel na oder. Nato je na isti način našel nevesto, poročni prstan, popa in mesto, kjer se je imela izvršiti poroka. Občinstvo mu je seveda ploskalo. Drugo nalogo mu je na njegovo naročilo dalo občinstvo samo, dočim se je Svengali zopet odstranil. Ker je bilo v kavarni več juristov, zato so skombinirali le-ti kriminalen slučaj: Nekega moža od navzočih zabode ropar pri zadnjem oknu v kavarni v srce, vzame mu listino z bankovci, da bi pa odvrnil sum od sebe, vtakne okrvavljeni nož neopaženo v žep tretji moški osebi, ki za to niti ne ve. Orožnik izsleduje morilca in ga tudi dobi, okrvavljeni nož pa mu mora pomagati najti policijski pes. (Slučajno je tak pes bil v kavarni.) Poklicani telepatist Svengali je tudi to precej zamotano nalogo povoljno in spretno rešil s pomočjo svojega medija, ki je zopet moral hoditi za njim. Rešitev naloge je bila mogoča samo na ta način, da je medij prenašal svoje koncentrirane misli, svojo jako voljo na Svengali-ja, ki ima kot posebnež zmožnost, da tako koncentracijo na sebi in v se sprejema ter da ga medijeva volja in misli instinktivno vodijo. Take pojave imenujemo telepatijo so še nam kolikor-toliko nerazumljivi, učeni svet jih često smatra za sleparijo, vendar jih ni mogoče tajiti. Rečemo lahko toliko, da ni vsak človek medij in da kdorsibodi tudi ne more biti Svengali. Te

zmožnosti so nekoliko prirojene, deloma pa pridobljene po — smotreni dresuri.

V kratkem pa priobčimo spis o hipnotizmu in sugestiji.

Domače vesti.

Murska Sobota. Malenkostna pošta. Z mnogih strani nam prihajajo upravičene pritožbe nad postopanjem nekaterih poštnih uradnic, da nočejo sprejemati bankovcev, če so le tudi malo natrgani ali pa če manjka kosček belega roba. Tako izgubi stranke po nepotrebnem mnogo časa, da morajo po parkrat hoditi domov in po celem mestu iskati bankovce, ki bodo gospodičnam všeč. Vsi drugi državni uradi postopajo v tem oziru bolj usmerjeno. Le pošta dela izjemo. Tako postopanje pa ni samo nesmiselno, ampak tudi nima opore v nobenem zakonitem določilu ali v kakih predpisih Narodne banke. Želeli bi torej, da se enkrat za vselej konča to šikaniranje občinstva s strani tukajšnjega poštnega obojstva.

Murska Sobota. Dvojna mera ali kako naj to imenujemo. Obiskovalci in stalni gostje kavarne Boroš opazujemo, da ta kavarna v zadnjem času ne dobiva dovoljenja za podaljšanje policijske ure ob sobotah in nedeljah. Pač pa imajo dovoljenja druge kavarne in gostilne kar nepretrgoma, ko za to ni posebne dejanske potrebe. To je čisto očitna dvojna mera. Ne vemo sicer, je-li naperjena proti krčmarju ali pa proti gostom, oziroma, se-li drugod dovoljuje podaljšanje na ljubo kavarnarju oz. gostilničarju ali pa na ljubo tamkajšnjim gostom. In tako se kavarna Boroš zapira ob sobotah in nedeljah že ob 23. uri, v drugi kavarni in v nekaterih gostilnah pa je policijska ura še le ob 24. uri. Da so gostilne odprte dalje, kakor pa kavarna, to je nekaj, kar je samo pri nas v Murski Soboti mogoče. Toda skrajni čas je, da se s tem konča enkrat za vselej, kajti ugled naše uprave trpi na tem, v stalnih kavarniških gostih pa se s tem vzbuja mnenje, da je to proti njim. Morda ima naša politična oblast svoje vzroke, da postopa proti edemu tako, proti drugemu pa drugače, vsekakor pa je v javnem interesu, da se postopa enako na vse strani. Bolje je, da se kaj pregleda, kakor pa, da se „jaše“ na kakem obrtniku-kavarnarju, zlasti še, če ima ta kopicu otrok. Prosimo gospoda glavarja, ki ga poznamo kot nepristranskega uradnika, da vprašanje policijske ure v Murski Soboti enotno uredi. V obeh kavarnah bodi policijska ura ob 11. ali pa ob 12. uri!

Murska Sobota. Policijska ura v Murski Soboti — to je kapitel za sebe. Za našo politično in občinsko upravo in za našo žandarmerijo menda ni važnejšega dnevnega dogodka kakor pa 10. in 11. nočna ura, ko je treba zapreti gostilne in kavarne. Za božjo voljo, saj je že 5 let, kar je vojna minola. Čas je torej, da se že vendar enkrat vrnemo v mirovne razmere. Čemu to, da se orožnike „mobilizira“ in pošlje kontrolirat policijsko uro. Orožniki imajo itak dovolj važnejših poslov, In še nekaj! Skrajni čas je že, da se enkrat za vselej odpravi neprimermost, da občinski stražniki ob 10. ali 11. uri prihitijo v javne lokale in zakriči nad gosti: „Policijska ura!“ Stražnik naj opozori gostilničarja ali kavarnarja na to, da je napočila policijska ura in da je treba zapreti. Ni pa potrebno, da s svojim ukazujočim glasom vznemirja in moti mirne goste v njih razgovoru. Če bi bili mi vsi civilisti že „zmilitarizirani“ ali pa vsaj „uniformirani“, potem bi še že nekako pežrli krik: „policijska ura!“, tako pa ne! Pa že zaradi tujcev je treba, da se vse to postopanje nekoliko omili in usmeri. Da ne bodo mislili, da se nahajamo „v vojnem stanju“ z našo politično upravo, žandarmerijo in s slavnim občinskim sosvetom sobočkim.

Dolnja Lendava. V noči od 20. na 21. t. m. so do sedaj še neznan tatovi vdrli v stanovanje gdč. Marice Sever. Odnegli so veliko perila, obleke, zlatnine, srebrnine ter vse premetali po sobah. Našli so tudi ključ od tobačne trafike. V njej so vzeli nekaj šibic, nekaj tobaka

in 3000 Din denarja. Skupna škoda se ceni od 15 do 20.000 Din. Istega večera se je gđ. Severjeva odpeljala z vlakom domov na Stajersko, zato so zlikovci lahko čisto mirno izvršili svojo delo. — Pri nas se je zadnje čase tatvina zelo razpasla. Tolvaji jo navadno potegnejo čez mejo in tako ni več sledu o njih.

Kaj je z regulacijo Mure. Za časa volitev se je na vseh koncih in krajih obljubovala, da se bo Mura pri Hotizi regulirala. Ko so pa volitve končale, je z njimi vred utihnila tudi ta obljuba. Seve, obljubljeni je lahko, obljubo izpolniti pa težko. Zadeva pa vendar je za Doljno Prekmurje sila važna. Mura je pri Hotize požrla že nad 100 plugov zemlje, ni to baš rodovitne zemlje. Ni pa samo to, da mogočna reka lakomno požira to zemljo, ampak tu so še druge neprilike. Nahaja se namreč prav v bližini struga stare Mure, katera bode prav kmalu z njo združena tako, da bode potem njen odtok mimo Kapce in prav tik Kota. Vsakdo si lahko misli, da je potem Kot izgubljen. Kakor požira voda sedaj zemljo pri Hotizi, tako jo bode potem tudi v Kotu z hišami vred, ko stara struga potegne vodo na sebe. Torej! Gospodje, ki ste na merodajnem mestu, kje ste? Če Vam ležijo ti ljudje kaj na srcu, zganite se, če imate kaj socialnega čuta. Pokažite se ne samo z govorom ob volitvah, temveč tudi v dejanju, potem Vam bomo verjeli.

Kuzdobljanja. Naš dični gerent Franc Pelcar je svojčas zbil svojo lastno mater. Mi smo poročali o tem dogodku in pripomnili, da Pelcar ne spada na župansko mesto. Tudi „Mörška Krajina“ je prinesla slično poročilo. V predzadnji številki „Mörške Krajine“ se Pelcar pere in uredništvo popravlja svojedano notico in pravi, da ni res, da bi bil Pelcar res zbil svojo mater, kar je razvidno iz tega, da živi mati pri njem. Mi vsi Kuzdobljanji pa vemo, da je to, kar se je pisalo o božnem ravnanju Pelcarja z njegovo materjo, čista istina. Res je, da je on mater svojo pošteno zbil, potem pa, ko so mu orožniki predložili nevarnost, da bo kaznovan, pa se je z materjo poravnal in tako je ona zopet pri njem. Čudimo se samo temu, zakaj orožniki, ki dostikrat čisto malenkostne postopke javijo sodišču, tega hudodelstva sodišču niso ovadili. Orožniška komanda v Murski Soboti bi naj tu posegla vmes. Čudimo se tudi, da okrajno glavarstvo nič ni ukrenilo proti Pelcarju in ga še doslej ni odstavilo. Vse prebivalstvo je s Pelcarjem nezadovoljno. Zato ga mora vlada odstaviti. Nam Pelcarja za gerenta ne trebej.

Tedenske vesti.

Izseljevanje v Ameriko. Policijski oddelek okrajnega glavarstva v Murski Soboti, nam je sporočil sledeče: Glasom razpisa ministarstva socialne politike v Beogradu, izseljeniški odsek št. 4078 z dne 16. 11. 1923 je letošnja kvota izseljencev, dovoljena od vlade Zjedinjenih držav Severo-amerikskih za našo državo (6426 oseb), izčrpana. Prosilcem, kojih prouje radi izčrpane kvote niso bile od ministarstva socialne politike ugodno resene, bodo vrnjeni vsi dokumenti. Sprejemanje novih prosenj za izselitev v Zjedinjene države Severo-Ameriske bode pravočasno razglašeno v novinah. Se vedno pa se bodo sprejemale sledeče prošnje: 1. Prošnje za običajne potne listne onih oseb, koje potujejo v Zjedinjena države Severo-Ameriske na kratek obisk (6 mesecev) po trgovskih ali po kakih drugih privatnih poslih, kar pa mora prosilec verodostojno dokazati; 2. Prošnje dece ameriških državljanov pod 18 let; 3. prošnje oseb, ki so rojene v inonemstvu (zlasti v Zjed. državah Ameriskih), kar pa je treba dokazati; 4. prošnje oseb, ki se v smislu useljeniškega zakona Zjedinjenih držav Severo-Ameriskih iz leta 1917 in novele k temu zakonu iz leta 1921 (Restriction act) puščajo v Zjedinjene države Severo-Ameriske tudi preko letne izseljeniške kvote, ako je ta že izčrpana, mesečno pa ne več ko 20% letne kvote (t. j. 1285 oseb): to so: a) povratniki, ki so že naseljeni v Zjed. državah Severo-ameriskih in se vračajo tja po kratkem posetu o naši državi (v roku 6 mesecev, računano v to cupotovanje iz Amerike in povratek tja); b) profesorji t. j. po poklicu: igralci, umetniki, predavatelji, pevci, bolničarke, ki posedujejo diplomu kake bolničarske šole ali bolnišnice, dojljice, svečeniki kateregakoli veroizpovedanja, profesorji srednjih šol in seminarjev, tujci, pripadajoči kakemu liberalnemu poklicu in tujci, zaposleni kot domača sluzincad, t. j. kot sluzkinja ali kuharica itd., ne pa n. pr. sobarice. Ministarstvo socialne politike je ob enem odredilo, da strankam — izseljencem v tem letu ni

dovoljeno, obrniti se radi odobrenja izselitve posredno ali neposredno na izseljeniški odsek imenovanega ministarstva v Beogradu, ker je to z ozirom na izčrpano kvoto popolnoma brezpredmetno. Za okrajnega glavarja: Strnad.

Izseljevanje iz Prekmurja v Ameriko. Minole dni je zopet kakih 70 oseb odpotovalo v Ameriko. Od vseh prosilcev jih je le malo prišlo na red. Zakaj pa naši ljudje silijo v Ameriko? Vzrok temu je čisto navaden: hočejo obogateti. Delavec, težak si namreč pri nas v Evropi nikdar ne more spraviti kako večje premoženje (vrednost). V Ameriki pa. Trgovci, obrtniki, večji kmetovje, fabrikantje, ti si pri nas še že nekaj vkup spravijo. Delavci, uradniki in študirani ljudje pa si zaslužijo komaj toliko, da se za silo preživijo. Težak v Ameriki danes zasluži 10—18 dolarjev na den. Posebno zidarji dobro služijo. Natakariji, sluge, hlapci, služke — vsi ti zaslužijo tam več kakor pri nas ministri. Pomislite, ako zasluži delavec tam v Ameriki povprečno na dan samo po 10 Dol, jih potroši za življenje, obleko, stanovanje kvečjemu po 5 Dol, ostane mu torej še 5 Dol dnevno. Ako ostane 3 leta v Ameriki in pridno štedi, si lahko spravi vsako leto vsaj 1000 Dol, v 3 letih torej 3000 Dol. Ako se potem s tem denarjem vrne, si lahko tu v Sloveniji ali v Prekmurju kupi za teh 3000 Dol, za katere dobi danes okoli 1 milijon kron, lepo verstvo. Mnogi, ki bili v Ameriki in so si tam nekaj spravili, so tudi res prišli domov in so sedaj „gospodje“. Res pa je tudi, da je mnogo takih, ki so leta in leta bili tam, pa ničesar niso spravili, morda, ker so bili leni, ali pa niso imeli sreče. Mi pa mislimo, da ni vse zlato, kar se sveti v Ameriki in svetujemo našim Prekmurcem, naj ne hodijo v Ameriko, ako si tu v Sloveniji lahko kruh zaslužijo.

Židovje in nasledstvene države avstro-ogrške. Dokler je eksistirala Avstro-ogrška, so bili židje v Avstriji steber Nemcev, na Madžarskem pa steber Madžarov. Ob prevratu je bil povsod v Avstro-ogrski precejšen pogrom proti židom. Kristjani so dolžili žide, da so tekom vojne največ doma sedeli in kšeftali, ko so drugi na frontah se ubijali in trpeli. To je žide prevrglo, da so postali tihi in so se v Jugoslaviji, na Češkem, in Poljskem sprijaznili z narodom, med katerim so živeli. V zadnjem času opazujemo v hrvaških, srbskih, čeških in poljskih novinah, da se vodilne židovske osebnosti postavljajo na stališče, da morajo židje v Jugoslaviji biti navdušeni Jugoslovani, na češkem Čehi na Poljskem Poljaki.

V Argentini ne vedo, kam z mesom, v Nemčiji pa ljudje umirajo od gladi. Argentinja je zemlja, kjer je živinoreja sila razvita, število prebivalstva pa je majhno. Ker imajo ameriške države vse samo dovolj živine, Argentinja ne ve, kam z njo. Transport v Evropo je predrag in se ne izplača. Kakor poročajo listi iz Argentinije, koljejo sedaj tam: na tisoče glav goveje živine dnevno. Mesa ne prodajajo, ker ga nikdo ne kupi. Meso zavrežejo, le kože izkoriščajo in prodajajo v usnjarne, ki potem usnje izvažajo v Evropo.

Orjunaši in napad na Cirilovo tiskarno v Mariboru. Svočasno smo poročali, da so Orjunaši po noči demolirali in poškodovali stroje v Cirilovi tiskarni. Dne 23. nov. so bili zaradi tega nekateri storilci obsojeni. Orjuna je „bojna“ bolje povedano „paradna“ organizacija demokratske stranke. Mi pa mislimo, da bo za jugoslovanski narod bilo večje vrednosti, če bi razni gospodje raje kulturno delovali za narod, kakor pa vojake „špilali“ in se s političnimi nasprotniki pretepavali in jim tiskarne uničevali.

Nove takse in pristojbine. S 15. nov. tl. je stopila v veljavo novela k taksnemu in pristojbinskemu zakonu. Kolek za vloge znaša 5 Din, za odločbe in potrdila 20 Din, za poveritve na 1 polo, za vsako nadaljno 5 Din, legalizacije 10 Din, za proglas polnoletnosti 500 Din, za protokolacijo trgovske in industrijske tvrdke 500, 300 in 150 Din, za izbris tvrdke 20 Din, za protokolacijo prokure, poslovodja itd. 50 Din; za neomejena pooblastila 20 Din, za omejena 10 Din, za cesije 2 odstotka, za poročne, krstne, mrtvaške liste 10 Din. Za zemljeknjižna zavarovanja tudi v obliki zaznambe do 500 Din vrednosti stalno 10 Din, preko te vrednosti še en odstotek, za izbris bremen v zemljiški knjigi ne glede na vrednost 50 Din. Pri odmeri realne pristojbine ni merodajna samo kupnina, temveč prometna ali pa katastralna vrednost, katera od teh treh je

je večja. Prenizka napoved prometne vrednosti ima za posledico občutno kazni.

Sprejemanje 10 dinarskih bankovcev drž. izdaje iz l. 1919 (takozvanih „kovačev“) po državnih blagajnah. Finančna delegacija opozarja, da sprejemajo do vštete dne 1. februarja 1924 vse državne blagajne 10 dinarske bankovce drž. izdaje iz l. 1919 tudi za vplačila ob pogojih, ki so razvidni iz razglasa te delegacije št. A IV. 3570 z dne 1. septembra 1923, ki je objavljen v Uradnem listu št. 84 z dne 8. septembra 1923. Do istega roka in ob sličnih pogojih pa državne blagajne v krajih, kjer ni podružnice Narodne banke, tudi posredujejo zamenjavo imenovanih bankovcev. Zamenjajo pa se ti bankovci lahko pri Narodni banki in vseh njenih podružnicah do vštete dne 9. februarja 1924, pozneje pa do vštete dne 10. junija 1924 le še pri Narodni banki v Beogradu. Izza dne 11. junija 1924 izgubijo ti bankovci vsako vrednost in se ne bodo več zamenjavali.

Iz kancelarije Mariborskog vojnog okruga broj 27.047 od 23. novembra 1923 se javlja sledeči oglas. V komandi vojnog okruga v Mariboru (Dravska kasarna, soba 17) se bodo vršile, dne 5. decembra t. l. ob 11. uri predpoldne sledeči dve dražbi: 1. Tretja javna ustmena licitacija za prodajo barak „Dunaj“ v Mariboru po naredbi komandanta Dravske divizijske oblasti I. broj 3294 od 18. novembra t. l. II. Prva ofertalna dražba za prodajo „Dominikanske kasarne“ z zemljiščem v Pluju po naredbi komandanta Drav. div. oblasti I. broj 3224 od 18. novembra t. l. Pogoji za obe dražbi so razvidni vsaki dan med uradnimi urami v pisarni Mariborskog vojnog okruga (soba 17). Pravico za pogajanja pri tej dražbi ima vsakdo, ki ni izključen iz udeležb za dražbami. Vsak dražbenik ima položiti kaucijo i. s. naši državljani 5% inozemci po 10% od začetne vsote. Kaucijo se ima položiti na blagajni vojnog okruga v Mariboru pred dražbo v gotovini ali pa državnimi vrednostnimi papirji. Za ofertalno dražbo „Dominikanske kasarne“ z zemljiščem v Ptujju ima vsaki licitant tudi do 5. decembra t. l. ob 11. uri vložiti oferto, opremljeno z 10 Din kolekom in adresovano na Komando Marib. voj. okr. Izklicna cena je 1.557.486.01 dinara za navedeno kasarno z zemljiščem v Ptujju.

PO ČU

dovito nizkih cenah
kupite letos
volneno blago

za ženske in sukno za
moške obleke, kakor
tudi vso drugo manu-
faktorno robo v vele-
trgovini R. Stermecki,

Celje. Trgovci engros-cene. Radi splošnega pomanjkanja denarja treba povsod štediti ter je dolžnost vsakega, da se pelje v Celje in poskusi enkrat kupiti v veletrgovini R. Stermecki.

Vesten trg. pomočnik

manufakturst, več slov. in nem. event. tudi madž. jezika se takoj sprejme v avstrijskem obmejnem kraju. — Ponudbe pod „Marljiv“ na upravništvo „Našega doma“

Preselitev slaščičarne

Novak Sidonja, M. Sobota

se je preselil s svojo slaščičarno iz Male Kaniže na

Aleksandrovo cesto (v Ašarjevo hišo).

Otvoritev v soboto, 1. dec. tl.
Sprejema vsakovrstna naročila in ima v zalogi različna peciva.